

ΕΤΟΣ Ε΄.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

Αριθ. 221

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΛΕ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΑΚΑΕΙΝΤΑ 10

Τιμή ετησίως πάνδηρής προπληρωτέας διά μέν τὸ Ἐσωτερικὸν δραχμαὶ νέαι 12, διά δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν 20
Ἡ Διεύθυνσις τῆς ἐφημερίδος, ἐπὶ τῆς οἴου Σοφοκλέους, δροῦ τῆς ἡμέρας Ἄρειος Πάγου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 8 Μαΐου 1833.

Πάντες ἐνθυμοῦνται τὴν περίφημον ἀπολογίαὶν τοῦ κ. Τρι-
κούπη. Ἐπὶ τέσσαρας ὥρας τὸ βουλευτήριον ὡμοίαζε θεῶν
ἀγορὰν, διεξαγομένην διὰ βροντῶν καὶ κεραυνῶν. Ἀποφεύγετε,
ἐκραξεν ἢ μάλλον ἐβρυχήθη, ἀποφεύγετε νὰ εἰπητέ τι περὶ
Καραλλί-Δερβέν, ὑποδηλώνει ὅτι σιωπῶντες οἱ ἀντίπαλοι αὐτοῦ
ἀντιπαρήρχοντο τὰ τρώπαια καὶ τὰς ἀφίδας καὶ τὴν θριαμβι-
κὴν περιβολὴν του. Δυστυχῶς ἡ «Καρτέρια» ἐνδιατρίβει ἐν
αὐτοῖς καὶ φαιδρύνεται βλέπουσα ἐστεμμένον τὸν Μονόκερυν.
Φαιδρύνεται ἀναμνησκόμενη τῆς μεγαλοπρεποδὸς παρατάξεως
τῆς 23 Ἀπριλίου ὑπὸ τὴν σκιάν των ὀγδοήκοντα λογγῶν.
Μικρὸς ἀληθῶς ὁ ἀριθμὸς, ἀλλὰ κατὰ τὴν «Ὁραν» τὰ σὺ-
τάλα των ἀρτοποιῶν καὶ ἡ ποσότης των καταναλισκομένων
ἀρτων ἀποδεικνύουσιν αὐτὸν παμμέγιστον. Παρέλειπε μόνον νὰ
ἐπιθέσῃ ἐντὸς κοφίνων τοὺς ἄρτους, ὅπως δεῖξῃ εἰς τὸν ἡγε-
μόνα των Βουλγάρων, συμβολικῶς τοῦλάχιστον, τὴν δύναμιν
τῆς χώρας, ἣν ἐπ' αἰσίοις κυβερνᾷ. Πρόδηλον ὅτι ὅσαι μερίδες
ἀρτου ἀναλίσκονται, τόσαι εἶνε καὶ οἱ ἄνδρες, ἐκτὸς ἂν αἱ ἀσκή-
σεις αὐτῶν περιορίζονται εἰς τὸ νὰ τρώγωσιν ἄνευ διακοπῆς.

Λέγετε ὅτι τὸ τάγμα τοῦ Ζαχαριά ἀριθμεῖ 16 ἄνδρας, ὅτι
τὸ 24 τάγμα ἀριθμεῖ 60, τί ἀποδεικνύετε διὰ τούτου, ἢ ὅτι
παρασκευάζει ἡμῖν νέας Θερμοπύλας; Τὸ τάγμα, οὐ ἤγειτο ὁ
συνταγματάρχης Ἴσκος ἐν Καραλλί-Δερβέν ἠριθμεῖ ἐν εἰλω 36
ἄνδρας. Τὰ ἔπλα τότε πρῶτον παρεδόθησαν εἰς τοὺς στρα-
τιώτας, πολλοὶ δὲ βεβαίως ἠγγύουν ἂν ἔπρεπε διὰ των ἀκτη-
ρίων νὰ μάχωνται. Ἐπικειμένης τῆς μάχης τὸ πλεῖστον τοῦ
στρατοῦ τρία μόνον εἶχον φυσίγια, καὶ τούτο διότι ἔπρεπε νὰ
λάβῃ τις ὑπ' ὄψει καὶ τοὺς ἄρτους τῆς φειδοδὸς καὶ τῆς οἰκονο-
μίας. Ὁ ἱματισμὸς τοῦ στρατοῦ παρίστα καὶ τὰς τέσσαρας
ἡμέρας τοῦ ἔτους. Ἄλλ' οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ὡσεὶ κατεχόμενοι ἐκ
τῆς μαλακτικῆς μορφῆς τοῦ ὑπουργοῦ των Στρατιωτικῶν καὶ

τινος αἰσθηματος πρὸς αὐτοκτονίαν, διακατέστησαν ἐξοργισ-
τως καὶ προενήσαν περὶ πάντων καὶ περὶ ἐφευρέσεως τῆς
πυρίτιδος, ἀφ' οὗδενια. Ἄλλη ὑπελείπεται αὐτοῖς διέξοδος. Ἐ-
δὲ ἔπραττε συγχρόνως ἐνταῦθα ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ, ὁ σὺ-
νήθως ἄγριος καὶ σκυθρωπὸς ὡς ὁ περιώνυμος Βυζαντινὸς
Κομεντιόλος, ὅστις, ἐπιδεικνύων τὸ μέγα τῆς ἀρχιστρατηγίας
ἀξίωμα ἐν εἰρήνῃ, ἐνόσκει ἀεὶποτε τὴν παραμονὴν τοῦ πολέ-
μου. Ἐνόσκει καὶ οὗτος τὴν ἱερὰν λεγομένην νόσον, ἐστρατο-
λόγει δὲ τοὺς φύλακας των ἀγρῶν καὶ τοὺς κλητήρας, ὧν ἡ
ἀνάμειξις ὑπεδήλου οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ὑπὸ τοῦ Κοσονάκου ἐδὴ
ληψιν τοῦ Σουλτάνου. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν πολέμῳ, νῦν δὲ, ὅτε
κομίζει τὸ κἀνιστρον τῆς εἰρήνης εἰς τοὺς φίλους αὐτοῦ, ἔν-
δε πρὸκειται νὰ ἀναπάσῃ ἐπὶ τοῦ τρικλινίου ἐστεμμένους τὰ
κακηγότα μέλη του, ἐπαίται βεβαίως εἶνε ὅσαι διαταράττου-
σιν αὐτόν. Si vis pacem para bellum δύναται νὰ εἰπῇ ἡμῖν:
«Θέλετε εἰρήνην, παρασκευάζομαι εἰς πόλεμον, ἀλλ' ὑμεῖς
ἤθέλετε πάντοτε πόλεμον, ἄρα εἶχον δίκαιον νὰ παρασκευάσω
εἰρήνην διάρρηκτον.»

ANEMOMAZΩΜΑΤΑ

Τώρα μὲ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ κ. Καλλιγᾶ οἱ ὑπουργοὶ μας
ἀπομένουσι πάλιν Πέντε, ὅσα καὶ τὰ δάκτυλα. Ὁ ἱερὸς οὗ-
τος ἀριθμὸς τῆς πεντάδος δὲν θέλει κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ξε-
κολλησῇ ἀπὸ τοῦ ὑπουργείου μας.

**

Ἄν νομίζῃ ὁμοῦς ὁ κ. Τρικούπης ὅτι ἐλαφροῦται τὸ ὑπουρ-
γεῖον ἐκ των ἁμαρτιῶν, ἀποχωροῦντος τοῦ κ. Καλλιγᾶ, πολὺ
ἀπατάται. Ὁ κ. Καλλιγᾶς ἦτο τόσο μικρὸς καὶ ἐλαφρὸς,
ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν βαρύνῃ πολὺ. Ἄλλως τε ὅπως
ὁ Ἐπαμινώνδας ἀποθνήσκων κατέλιπε δύο θυγατέρας, τὴν ἐν

Λεύκτροις και την εν Μαντινεία μάχην, ούτω και ο κ. Κάλ-
λεγας αποχωρών φέρει δύο τέσσα, ήτοι τους φόρους επί
του κρασιού και του οίνου, ους ήδη ο κ. Τρικούπης υιοθέ-
τησεν.

* * *
Ο κ. Καλλεγας είναι ο μόνος άνθρωπος, τον οποίον εξαλα-
ψε το κρασί και ο καπνός, χωρίς να κάμη χρήσιν αυτών.

* * *
Ούτω δὲ ο κ. Τρικούπης επανέρχεται εις την πρώτην του
ιδιότητα και γίνεται τριπλός, ως ή Έκάτη. Αί κεφαλαί φέ-
ρονται ακατάπαυστα επί του κορμού του πρωθυπουργού, άλλ'
δπως δήποτε είναι αξιοσημείωτον ότι ή αναδλάστησις νέας κε-
φαλής συμπίπτει τώρα με την εποχήν, καθ' ήν βλαστάνουν τὰ
αγγούρια και αὶ κολοκύθαι.

* * *
Εἶνε ευχάριστον ὑπὸ μίαν ἑποψιν ότι ή Έλλάς σήμερον δὲν
εὐρίσκειται ἐν τῷ ἀρχαίῳ αὐτῆς μεγαλείῳ. Φαντάσθητε ότι
ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ήκούομεν τὸν κ. Μάνδαλον τὴν πρώ-
την φορὰν, καθ' ήν θ' ἀνεγίνωσκεν ἱστορίαν, να κάμη τὸν ἐξῆς
συλλογισμὸν: ή Έλλάς κυβερνᾷ ἔδρον τὸν κόσμον, ο Τρικού-
πης κυβερνᾷ τὴν Έλλάδα, ἐγὼ κυβερνῶ τὸν Τρικούπην, ἄρα
ἐγὼ κυβερνῶ ἔδρον τὸν κόσμον. Ο κ. Μάνδαλος δηλαδὴ.

* * *
Ἀναμφιβόλως διὰ τοὺς χάριν ἀναπαύσεως παραιτουμένους
Έλληνας ὑπουργούς, θὰ ἔγραψεν ο Αlphonse Karr τὸ γνω-
στὸν λόγιον: ἔλοι ἀγαποῦν τὴν ἀνάπαυσιν ἐκτὸς τῶν ἀνα-
παυομένων.

* * *
Ο σοφὸς ἄνος τοῦ ἵπποδρομίου Δερσὲν ἐδικαίωσε τὰς περὶ
αὐτοῦ πομπώδεις ἀγγελίας, δὲν καταδέχεται να δεχθῆ ἐπὶ τῆς
ὑπερηφάνου ράγας του ἀνθρώπου, εἶνε ἀκαταδάμαστος. Κα-
τήνησεν ο διευθυντῆς τοῦ ἵπποδρομίου να προσφέρῃ γεν-
ναίαν ἀμοιβήν, εἰς τὸν δυνηθησόμενον να κατανικήσῃ τὴν φι-
λοσοφικὴν ἀπέχθειαν τοῦ κ. Ριγκολῶ να καθαιλικευθῆ ἀπὸ
δύνα, τὰ ὅποια ἴσως θεωρεῖ κατώτερα του. Ἡμῖς μόνον κα-
τάλληλον ἔπως ἱπεύσῃ τὸν σύγχρονον αὐτὸν ἠνοδοκεφάλον
θὰ ἐθεωροῦμεν μόνον τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον. ... τοῦ Κρέμου.

* * *
Ὡς ἐνδεικτικώτατον τῆς σοφίας τοῦ κ. Ριγκολῶ ἀνακοι-
νοῦμεν τὴν κατωτέρω παρωδίαν τοῦ γνωστοῦ κοινοῦ διατίχου,
ἣν ήκούσθη προχθὲς ὑποτονθορίζων εἰς τὴν διάλεκτον αὐτοῦ,
μετέφρασεν δ' εἰς τὴν καθωμιλημένην εἰς τῶν καθηγητῶν
τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου.

Ὡ Ἀθήνα, πρώτη χώρα
Τί ἀ ν θ ρ ὠ π ο υ ς τρέφεις τώρα!

* * *
Τί κρίμα να μὴ ὑπάρχῃ παρὰ τὰ ἐκτεθειμένα ἐν τῇ ἐκθέ-
σει κολοκύθαι και ρίγανη. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ἂν

μὰς πρώτα τὴς πῶς μὰς ἐφάνη ή ἐκθεσις, θὰ ήδυνάμεθα τοὺς
χίστερ ν' ἀπαντήσωμεν:

—Κολοκύθα με τὴ ρίγανη.

* * *
Ὅσοι κυρίαὶ ἐχάσατε τὸ προσφιλέσ σας ἡμῖς, λάβετε τὴ
μέτρα σας. Ἴδου τί λέγει ἐπαρχιακὴ τις ἑφημερίς ότι ἀπαφύ-
νησεν ο κ. Γλάδστον: Κ ἄ τ ω τ ἄ ς χ ἦ ρ α ς.

* * *
Μετὰ τινα ἀντιειμένα ἐκτεθέντα ἐν τῇ ἐκθέσει τῶν ἀνθέων,
ἀτινα οὐδεμίαν σχέσιν πρὸς τὰ ἀνθὴ εἶχον, ήπορήσαμεν πρὸς
δὲν εἶδομεν ἐκεῖ ἐκτεθειμένους και τοὺς κ. κ. Κρίνον, Ἴασμι-
δην και τινας ἄλλους, οτινες ἔχουσι τοὺλάχιστον κοινὰ πρὸς
τ' ἀνθὴ τὰ ὄνματά των.

ΘΟΥΡΕΙΟΝ

Μάρς, ἔμπρὸς ἴστην καλὴ Κωπαῖδα,
τῶν Έλλήνων γενναίη στρατὴ,
να τιμήσῃς ἐκεῖ τὴν πατρίδα,
ποῦ δὲν εἶδε πολέμους ποτὲ.

Ὁ Τρικούπης ἔμπρὸς καθβαλάρς
ἀρχηγός σου μονάχος ἄς γείνη
τρέξῃ νίκης στεφάνια να πάρῃς,
και ο' ἐμάρανα τόση εἰρήνη.

Δὲν σὲ φθάνουν, Τρικούπη, ἐκαίνας
ή τιμαῖς τοῦ Ταμποῦρ Καραλή;
δὲν σὲ φθάνουν ή τόσας μουραῖας,
κι' ο Σκουλούδης με πρὸσου στολή;

Ἄλλὰ κι' ἄλλους πολέμους γυραῖς,
νέο αἷμα και βρόντους ζητᾷς;
εἰ! με ποῦ τέλος πάντων θ' ἀνέβῃς;
ὦ! σταμάτα, μὴ τόσο πετᾷς.

Ἐμπρός, μάρς ἴστην καλὴ Κωπαῖδα,
ἀνατάλλει πολέμου ἀγῆ,
πολεμᾶτε με θάρρος κι' ἐλπίδα
και τριπλὸ τὸ φῶμα σας θὰ βγῆ.

Σὰς προσμένουν τραγοῦδια και γέλοια,
σὰς προσμένουν χάραϊς και βιολιά,
σὰς προσμένουν κι' ἀκείνα τὰ χάλια,
ποῦ δὲν εἶνε γιὰ κάθε κοιλιὰ.

Ζωντανὸ μὴν ἀφήσατε χέλι,
κάματέ τα βραστά και φητά'
Ὁ Τρικούπης γιὰ τοῦτο σὰς στέλλει,
κι' ο Σκουλούδης κοντὰ σας πετᾷ.

Σὸ ποῦ πέταξες τόσο ἴσά ἔψη,
τοῦ Σκουλούδη μεγάλη φυχή,
εἶθε χέλι ποτὲ μὴ σοῦ λείψῃ,
κι' ὅπου πᾶς να σοῦ πέφτουν βροχή.

Μάρς, ἔμπρὸς ἴστην καλὴ Κωπαῖδα,
τῶν Έλλήνων γενναίη στρατὴ,
να τιμήσῃς ἐκεῖ τὴν πατρίδα,
ποῦ δὲν εἶδε πολέμους ποτὲ.

ΣΟΙΡ.

Και αὐτὰ τὰ παπούτσια
Εἰ τοῦ περιβόλου
τῆς Βουλής.
Ἰσομοιρίν
Εὐδαίης κινῆ
Τὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ἑλπίδα;
Εἰς τὴν Σικωτιαν...
Αὐτὸ εἶνε σπασίνο αἶνδος
Τὸ σπασίνο ποῦ δὲν ἔχει ψυχή
Ὁ! αὐτὸ εἶνε σπασίνο.
Ἄνθια!!!
Προίμουτα

Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ

Τέλος πάντων παρητήθη και ο κ. Καλλιγιάς!

Ἡ δὲ κοινὴ γνώμη, ἰκανῶς ἤδη ἐξεγηγημένη ἐκ τῆς μακρᾶς ἐγκυμοσύνης τῆς παραίτησεως ταύτης, ἐξερεθιζομένη δὲ καὶ τότε ἐκ τῆς σιγῆς τοῦ πρωθυπουργικοῦ ὄργανου καὶ πάσης ἄλλης ἐπισήμου πηγῆς, ἐπανήρχισε τὰ διακοπέντα ἐπ' ὀλίγον σχόλια καὶ αἱ διαδόσεις ἐπανελάβον τὸν κυματισμὸν τῶν ὑποθαλπόμενων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τῆς περιεργίας. Διότι ὁ μικροσκοπικὸς αὐτὸς ἀνθρωπίσκος, δι' ὃν ἀναγκάζεται τις νὰ παρῶδῃ τὸν στίχον τοῦ γάλλου ποιητοῦ ὅτι ἡ μαμὰ του τὸν ἔκαμε τόσῳ μικρὸν διὰ τὸν κάμη μὲ πνεῦμα, ὁ γηραιὸς καὶ σοβαρὸς νομομαθὴς, ὅστις ἄνω ὑπὸ τὸν ὄγκον τῶν γνώσεων του καὶ τὸν πάγον τῆς ἡλικίας του ἐκρυπτε τόσην ζωηρότητα καὶ τόσον πῦρ εὐφυΐας, ὑπῆρξε πάντοτε ὁ ἀνθρωπος τῶν σκανδάλων ἐν τῇ πολιτικῇ. Ἐν τῇ βουλῇ ἀνήρχετο τὸ βῆμα τείνων πάντοτε σαρκαστικῶς τὸ μεφιστοφελικὸν του ὑπογένηιον πρὸς τοὺς ἀντιπάλους του, ἡ δὲ ἀπαλὴ κατ' ἐπιφασιν εἰρωνεία του ἔδακνε μέχρις αἵματος. Ἐν τῇ πλουσίᾳ αὐτοῦ φαρέτρα παρὰ τὰ βαρῆα ὄπλα τῆς ἐπιστημονικῆς του δεινότητος ἀνέκειντο τὰ ἐλαφρὰ τοῦ γέλωτος καὶ τῆς σατύρας. Ἐπροσωποποιεῖ σχεδὸν εἰπεῖν τὸν Ἀσμοδαῖον πολιτευόμενον καὶ ἴσως οἱ δεινότεροι τῶν τελευταίων πολιτικῶν ἀγῶνων ἐπηκολούθησαν τὰς ἀστείότητας καὶ τὰ λογοπαίγνια τοῦ μικροῦ πειρασμοῦ.

* *

Πῶς συνητήθη ὁ κ. Καλλιγιάς πρὸς τὸν ἐρίγδουπον πρωθυπουργὸν μας εἶνε ἀκόμη πρόβλημα μὴ ἐπιδεχόμενον λύσιν οὔτε ὑπὸ τῆς μαθηματικῆς ἀποδείξεως, οὔτε ὀρισμὸν παρὰ τῆς ψυχολογικῆς ἀναλύσεως, ἐξηγούμενον δ' ἐν μέρει μόνον ὑπὸ τῶν ἐν χρήσει ἐν Ἑλλάδι ἔθων τῆς πολιτικῆς λογιστικῆς. Ὑψηλὸς ἐκεῖνος, χαμηλὸς αὐτός, τεθαμμένον ἔχων ἐκεῖνος πάντοτε μέγα μέρος τοῦ προσώπου του ἐντὸς δύο κολοσσαίων ἀκόμψων φωκὸλ, ἐπιτηθευόμενος ἀκόμη τρόπου παρήλικος dandy ὁ τελευταῖος, βῶν σχεδὸν, ὅταν ὁμιλῇ ὁ κ. Τρικουπῆς, συρίζων σχεδὸν ὁ κ. Καλλιγιάς καὶ μὴ ἐνδιαφερόμενος ἐν αὐστηρῷ πουριτανισμῷ ὁ πρῶτος σχεδὸν διὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς τῶν πολλαπλῶν ὑπουργικῶν του ἐνασχολήσεων καὶ τῆς ἐν τῇ βουλῇ πλειοψηφίας, ὁ δὲ δευτέρος ἐξίσου μερμινῶν περὶ τῶν φύλλων τῆς Ἐφ. τῆς Κυβερνήσεως φερ' εἰπεῖν καὶ τῶν φύλλων τῶν ῥόδων, αἵτινα θὰ φέρῃ ἐπὶ τῆς κόμης τῆς ἡ ἐφρετινῆ ὑψίφωνος τοῦ Φαλήρου.

* *

Ὅπως ἔπαυσε συνητήθησαν καὶ τοῦτου τὸ ἐμφανέστερον ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος προϋπολογισμὸς, ἐν ἴσῳ ζήλῳ ἀνεγερθεὶς ὑπ' ἀμφοτέρων ἐπὶ βάσεως ἐκ σιγαροχάρτου καὶ καπνοῦ, ἐπιστεφθεὶς δὲ ὑπὸ ποτηρίου ρετσίνατου. Κατὰ τῆς γενικῆς δὲ σχεδὸν κατακραυγῆς διὰ τὸ δυσχώνευτον τῆς φορολογικῆς ταύτηςσκευασίας ἀντεπεξῆλθε σχεδὸν μόνος ὁ κ. Καλλιγιάς, αὐτὸς πρῶτος καὶ πλέον ὄλων τῶν ἄλλων ὑποστάς τὴν ὀργὴν τοῦ συνταγματικοῦ Ἑλληνος πολίτου, προσβαλλομένου εἰς τὸ ἀπαραβίαστον καὶ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ βαλαντίου του.

Ὅτε ἄνω ἡ νίκη ἐφάνη στεφανοῦσα τὰ σχέδιά του, ὁ κ. Τρικουπῆς ἐπεφάνη πάνοπλος ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὁ κ. Καλλιγιάς ἐκρύθη ζαρώσας ἐντὸς τοῦ ὑπουργικοῦ του ἐδωλίου, ὁ πάντοτε χαρίεις κατ' ἐβασε τόσα μουτρα, καὶ διεθρυλῆθη ὅτι, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ὁμώνυμόν του ἀπόστολον, ἀπὸ τοῦ φωτὸς τῆς οἰκονομικῆς θρησκείας, ἧς ἐγένετο εἰς τῶν ἐδρυτῶν, ὑπέστρεφεν εἰς τὸ σκότος τῶν ἐθνικῶν δογμάτων καὶ κατὰ μίμησιν τοῦ Πέτρου, ἀπῆρνεῖτο τὸν Χριστόν... τοῦ ἰσοζυγίου.— Ἄλλ' ὅλ' αὐτὰ περιτετυλιγμένα εἰς πυκνὸν πέπλον, ἐνῶ ἐγρονθοκοποῦντο αἱ διαδόσεις περὶ τῶν αἰτιῶν τῆς αἰφνιδίας ταύτης μεταστροφῆς, ἕως οὗ τέλος ἐπῆλθε τὸ ἀποτέλεσμα προτοῦ γνωσθῶσιν αἱ αἰτίαι ἢ ἀφοῦ προεδλήθησαν τοιαῦται, ὧν αἱ σχέσεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἡμιλλῶντο περίπου πρὸς τὰς τῆς ράβδου μετὰ τῆς βροχῆς. Ὁ κ. Τρικουπῆς ὑπείσάγει πάλιν τοὺς ρωμαλέους ὄμους του εἰς στήριξιν τοῦ καταρρέοντος οἰκοδομηματός του, μία δ' ἐπιφανῆς ὀπωσθήποτε προσωπικότης ἐκλείπει, τοῦλάχιστον προσωρινῶς, ἀπὸ τῆς πολιτικῆς σκηνῆς.

Ὁ γερμανὸς ποιητὴς Χάινε ψάλλον τοὺς ἀρχαίους θεοὺς δὲν παραλείπει ν' ἀναφέρῃ ὅτι οὗτοι ἐν ταῖς μάχαις τῶν θνητῶν ἐλάμβανον συνήθως τὸ μέρος τῶν νικῶντων· οἱ δὲ σύγχρονοι Ἕλληνες κατὰ τὰς ἐριδας τῶν πολιτικῶν τῶν προστίθενται πάντοτε εἰς τὴν μερίδα τοῦ πλειοψηφοῦντος ἢ διατηρουμένου ἐν τῇ ἐξουσίᾳ· ἀλλ' ὁ «Ἀσμοδαῖος» ὡς διάβολος εἶνε γενναϊότερος καὶ τῶν ἀρχαίων θεῶν καὶ τῶν νεωτέρων ἀνθρώπων καὶ δὲν διστάζει νὰ ὁμολογήσῃ τὰς κατὰ τὴν προκειμένην περίστασιν συμπαθείας του πρὸς τὸν ἐκπεσόντα πολιτικόν.

ΡΑΦ.

ΔΙΑΒΟΛΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ

Ποῦς ἐγένετο λόγος κατὰ διαφόρους περιστάσεις περὶ τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν δημοτικῶν ἡμῶν σχολείων. Ὁραβὸν δὲ καὶ δραματικώτατον λόγον εἶχεν ἀπαγγεῖλαι περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Λομβάρδος ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὴν λήξασαν σύνοδον, ὁ ὁποῖος λόγος ἐξετυπώθη καὶ διενεμήθη καὶ εἰς τοὺς βουλευτάς, μολοντί δὲν παρεστάθη ἐτι ἀπὸ τῆς σκηνῆς. Καὶ ἐπὶ τέλους ποῦ νομίζετε κατέληξεν ὁλος αὐτὸς ὁ ὄρυθος; Κατέληξεν εἰς τὴν μεταρρυθμισιν τοῦ χρώματος τῶν θρανίων! Ἐκ τῶν ἐφημερίδων πράγματι μανθάνομεν ὅτι τὸ ὑπουργεῖον ἠρώτητε τὴν Ἐταιρίαν τῆς Ὑγιεινῆς «περὶ τοῦ καταλληλοτέρου ἐνταῦθα χρώματος τῶν βάρων τῶν σχολείων». Καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Ἐταιρίας ἀπήντησεν ὅτι τὸ καταλληλότερον χρῶμα, μετὰ τὸ ὁποῖον ζητεῖ τὸ ὑπουργεῖον νὰ βάψῃ τὰ θρανία, εἶνε τὸ βαθὺ πράσινον. Μὰ ὅλα θέλει νὰ τὰ βάψῃ λοιπὸν τὸ ὑπουργεῖον;

* *

Καὶ μία λοιπὸν ἐρώτησις τοῦ Ἀσμοδαίου πρὸς τὴν Ἐταιρίαν τῆς Ὑγιεινῆς περὶ τῶν χρωμάτων: Ποῖον τὸ καταλληλότερον χρῶμα διὰ τὰ αὐτὰ τοῦ Πάσχα; Ἀρά γε τὸ ἀνοικτὸν ἢ τὸ βαθὺ κόκκινον;